

Od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 363 KVĚTEN - ČERVEN 2022 ROČNÍK 33 CENA 30,-Kč

Mimořádný sjezd strany byl nucen řešit naléhavé otázky vlastní existence strany. Nedokázala se ideově a organizačně propojit z praktickými potřebami a zájmy pracujících a levicově orientovaných voličů. Zůstávala stereotypně na pozicích proklamací vzdálených straně komunistického typu a nekriticky podporovala vládu ANO a ČSSD, což vedlo k politické pasivitě. V důsledku toho se strana poprvé ve své stoleté historii nedostala do parlamentu, neboť neměla důvěru voličů.

V atmosféře hluboké krize proběhl mimořádný sjezd strany. Po dlouhé době našel určité řešení volbou nového vedení strany, do jehož čela byla zvolena Kateřina Konečná a ve většině mladí, aktivní a pracovití funkcionáři, kteří ale nemají dostatek praktických zkušeností v oblasti výstavby strany, částečně ani marxistické vzdělání a třídní instinkt.

Většinu nového vedení plně podporujeme a jsme toho názoru, že by mělo ve své činnosti pokračovat. Bohužel nejslabším článkem je vedení odborného zájmu, které není dostatečně vedeno nejen v ideologicko-vědecké, ale i prakticko-politické rovině. Také

místopředseda pro stranickou práci by měl být dostatečně vybaven pro zvládnání nových a složitějších procesů souvisejících nejen se změnami v organizační struktuře, ale i v regionální politice a voleb. Pracovní nasazení nového ve-

Kdo zná cíl - cestu najde!

dení se především věnovalo řešení ekonomických problémů a hospodářským otázkám. V této souvislosti musí řešit i některá pochybení. Pozitivem se stalo, že si vedení uvědomilo potřebu zahájit aktivní propagační a agitační práci, kde jsou aktivní především předsedkyně strany, místopředseda pro evropské záležitosti a občanský sektor i někteří další.

Komunistická strana se bude muset daleko intenzivněji a srozumitelněji věnovat „zviditelnění“ strany samotné i jejich představitelů. To přímo souvisí především s novým přístupem k ideologické práci, která byla leta zanedbávána a první pokus o její obnovu na IX. sjezdu strany byl na jeho X. sjezdu zastaven.

Součástí podkladových materiálů pro XI. sjezd je „11. cíl“, které ale svým obsahem plně neodpovídají objektivní potřebě nového

programu strany. Mají charakter časově lokálních a nekomplexních volebních programů. Neoslovují plošně členy strany, sympatizanty a spoluobčany s nabídkou cílů KSČM, ani neukazují cesty jakými je komunisté chtějí dosáhnout.

Program strany musí být řešen následně po XI. sjezdu v součinnosti s členskou základnou a obnoveným odborným zájmem, důsledně z marxistických pozic. Podobně tomu musí odpovídat i úroveň Stanov strany.

Prohlubující se nejen ekonomická krize, ale s tím i krize společensko-politická, je důležitým faktorem ke vzniku či probuzení strany nového typu. Strany důsledně srozumitelné, působící v souladu s vědeckým poznáním, která dokáže předkládat pracujícím a občanům návrhy, jak řešit dočasné a perspektivně očekávané problémy plynoucí z kapitalistického politického a společenského systému nejen u nás, ale i v rámci celé Evropy.

Základním východiskem politiky takové strany je marxismus s využitím leninismu, tedy marxismu 20. století z hlediska potřebných řešení problémů současnosti.

Marxisticko-leninský odborný klub

PODZIMNÍ EPIŠTOLA

Miroslav Florian

Komunisté se nemusí jen kát. Nemají proč se stydět za svoji víru. Šli na zteč v Karpatech, šli zpřímá pod sekuru, snad je to dávno, snad je to už pasé; ale ne všechno smaže listopad. Bránili máj – a oslaví jej zase.

Nad komunisty dneska sviští bič;

a nezdá se tak zcela sametový. Šátrá i po Julkovi, po Zikovi a jedenačtyřicet let škrtne bez cavyků... Rozverný bič, výšek si a sč, nevzdáme socialistickou republiku.

Komunisté se nesmí mlčky třást - a zejména ti nezištní a ryzí.

Co přemetů lze zhlédnout v televizi! Dá tahle země na kulatá slova?

Už teď se vznesla ze svrašťelých brázd k podhůří plachá vložka únorová.

Komunisté si nemohou nic lhát. Čeká je dlouhá, odříkavá směna. Budoucnost nebyla však poražena. A naše hvězda do mlh nevytratila se: tu vždycky rozžal strohý chlad... Milostný šeřík připne si ji zase. A slunce přečte hlavní referát.

1989

(Ze sbírky *Májové sirény*, 1991)

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Marxisticko-Leninický Odborný Klub

Kdo pomáhá vrahům – sám je vrahem! Kdo pomáhá nacistům – sám je nacista!

Komunistická strana je od svého vzniku principiálně důsledně mírovou politickou stranou. Je proti všem nespravedlivým válkám a násilí. Zásadně podporujeme řešení sporů formou rozumně vedeného dialogu, trpělivých jednání a vzájemně výhodných dohod.

Bohužel svět se po rozpadu světové socialistické soustavy vrátil ke kapitalismu, systému to, umožňujícímu rozšíření vlivu jednoho či skupiny států nad jinými s cílem vytvoření velmoci, získání dominantního vlivu nad územími, na které si činí z historických, nacionálních, náboženských, ekonomických nebo politických důvodů (přírodní bohatství, levné pracovní síly, strategické území...) nárok, které buržoazní systém řeší zásadně násilím a válkami.

V případě Spojených států proti Ruské federaci došlo k manipulaci národních elit na Ukrajině a tím k obrození nacismu a jeho specifické ukrajinské formě – banderismu. Jeho stoupenci, zejména Azov a další polovojskové oddíly nosí symboly německého nacismu a fašismu. Tyto síly výrazným způsobem ovlivnily vládu, potlačovaly spravedlnost a násilně fyzicky likvidovaly své spoluobčany na Donbasu (v Luhanské a Doněcké lidové republice) jen proto, že po generace mluvili rusky a hlásili se k ruské národnosti, ruské kultuře a ruskému původu, který historicky Kyjevská Rus zanechala většině Ukrajinců.

Současná Ruská vojenská operace má i objektivní rozměr, zejména pro období, kdy Spojené státy a Evropská unie od roku 2007 vedly divokou kampaň za získání Ukrajiny na svou stranu. Vyvolaly proces tzv. Oranžové revoluce, která v roce 2014 skončila po státním převratu svržením legálně zvoleného prezidenta Janukoviče ob-

čanskou válkou na Ukrajině. V důsledku postupné politické, kulturní i fyzické genocidy ruský mluvících Ukrajinců došlo k oddělení Krymu od Ukrajiny a ke vzniku dvou samosprávných lidových republik v oblasti Donbasu.

Řešení uvedených rozporů a konfliktů mírovou cestou v souladu s přijatými dohodami v Minsku vinou prezidentů a vlád Ukrajiny nebyly naplněny. Osmiletá občanská válka a neutuchající snaha ukrajinských vládních vojsk dobytí Donbas, urychlily žádost obou lidových republik i následné rozhodnutí Ruské federace tyto republiky oficiálně uzнат jako samostatné státní útvary, pomoc zajistit jejich ochranu a zároveň přispět k ukončení zhoubné neonacistické ideologie i zločinné praxe, která prostřednictvím mezinárodního spolčování a vlivu přerůstá i do dalších zemí.

Zarážející i poučné na celé události je, jak falešná ideologie i praktické činy takzvaných standardních „demokracií“ podruhé v dějinách umožnily rozvíjet nacistickou a fašistickou ideologii v rámci Evropy a touto formou prosazovat konkrétní mocenské zájmy v duchu euroatlantických hodnot ve prospěch nadnárodního kapitálu, pod kontrolou Spojených států, Velké Británie, Evropské unie a jejich satelitů.

Válkou trpí zejména lidé v místech konfliktu. Nemají možnost, a mnozí ani nechtějí, opustit bojová místa, a tak se stávají rukojmími ukrajinských vojenských sil. Původní půlmilionová armáda se „zakopala“ v jejich městech a obcích, čímž nejvíce trpí civilní obyvatelé.

Spojené státy americké, Velká Británie, Evropská unie a jejich vojenský nástroj Severoatlantická aliance (North Atlantic Terrorist Organization) dodávkami vojenských prostředků Ukrajině místo řešení konfliktu jednáním, ústupky a smírem, podporují prodloužení války. Tedy prohlubují utrpení lidí a ničení hmotných prostředků.

Jen čas, objektivní a pravdivě posouzení příčin a důsledků vojenské operace ukáží, do jaké míry bude možné ukončit konflikt a vrátit mírový život všem národům žijícím na Ukrajině i v Rusku.

Rudolf Košťál

Kdo nevolí komunisty - volí násilí, nespravedlnost, fašismus, válku! Bud' me uvědomělí, jednotní, odvážní a pevní jako SKÁLA!

Požadujeme demisi ministra Jurečky

Inflace, drahota a obavy z budoucnosti dopadají na občany České republiky.

Občané jsou každý den konfrontováni s růstem cen a neschopností vlády situaci řešit. **Od vlády České republiky (ODS, TOP 09, KDU-ČSL, Piráti a Starostové) slyší jen sliby a zase jen a pouze sliby!**

Když se vláda konečně rozhoupe a navrhne příspěvek pět tisíc korun na dítě pro rodiny do celkových příjmů ve výši milion korun za rok, ani neví, zda to bude z hrubého nebo čistého, zda započítá jen sezdané nebo i spolu žijící partnery. Neví, kdo z rodičů získá podporu při rozdílné péči a jak to bude s různě bydlicemi, živnostníky apod.

Až následně řeší problémy se získáváním dat pro určení nároku a stěžuje si na složitost. Jako by lidé nebyli ve složité situaci už nyní, a ne až v srpnu, kdy plánuje výplatu této dávky – nepochybně v souvislosti s volbami v září.

Je to absolutní selhání ministra práce a sociálních věcí **Mariana Jurečky** z KDU-ČSL!

✓ Neřeší ohrožení ztráty bydlení, což je více než 500 tisíc lidí, z toho 100 tisíc dětí.
✓ Neřeší úroveň růstu životního minima k zabezpečení důstojného života.

✓ Neřeší adresné dávky pro opravdu potřebné.

✓ Neřeší chudobu pracujících.
✓ Navrhovaná valorizace důchodů je již nyní nedostatečná.

KSČM požaduje reálnou, adresnou a rychlou pomoc potřebným!

Nutná jsou systémová opatření proti zdražování směřující k soběstačnosti, suverenitě a solidaritě.

KSČM požaduje demisi ministra práce a sociálních věcí Mariana Jurečky, který není schopen zabezpečit potřebnou pomoc pro občany! Odmítáme, že se vláda nemá starat o své občany.

VV ÚV KSČM

Prvořadý úkol komunistů

Poctivě pracovat a obnovit sebevědomí jak každého komunisty, tak i kontinuitu s tím, co zahájila Velká říjnová socialistická revoluce!

Nepodlehout tlakům antikomunistických sil a jejich přísluhovačů!

Vrátit se k pramenům revolučního učení marxismu-leninismu a čerpat z nich!

Podle dávného obyčej je válka měla být před počátkem válečných akcí vypovězena, to znamená oficiálně protivníkovi oznámena. V praxi států se vyvinuly různé formy vypovězení války.

III. Haagská úmluva z roku 1907 (o počátku nepřátelství) rozeznává přímé vypovězení války (tj. válečné prohlášení opatřené důvody) a ultimátum (tj. prohlášení s podmíněným vypovězením války.)

Vypovězení války – ať přímým vyhlášením nebo kvalifikovaným ultimátem – musí být písemné (diplomatickou nótou), přičemž počátek válečného stavu má být notifikován neutrálním státům.

Pravidlo o předchozím vypovězení války bylo však často porušováno, zejména imperialistickými státy. Tak například bez vypovězení zahájilo válku Japonsko proti Číně v letech 1894 a 1937, proti Rusku v roce 1904; proti USA a Velké Británii 1941; Itálie proti Habeši v roce 1935; Německo za druhé světové války proti Polsku, Norsku, Dánsku, Belgii, Holandsku, Lucembursku a Svazu sovětských socialistických republik.

Zahájení nepřátelství bez předchozího vypovězení války je vážným porušením mezinárodního práva (válečným zločinem v užším smyslu). Přesto však vytváří mezi

Počátek války a některé vztahy ve válce

stranami válečný stav se všemi důsledky podle válečného práva. Požadavek formálního vypovězení války byl kodifikován dříve, než se zákaz útočné války stal součástí obecného mezinárodního práva. Po uplatnění tohoto zákazu je nutné vykládat význam institutu vypovězení války vždy v úzké souvislosti se samotným zákazem útočné války.

Vypovězení války je legální pouze pokud, pokud konkrétní válka je sama legální. Vypovězení útočné války je samo nelegální (zločinem agrese). Legální vypovězení války přichází v úvahu pouze v případě výkonu práva na individuální nebo kolektivní sebeobranu proti ozbrojenému útoku podle čl. 51. Charty OSN (například vypovězením války útočníku, který napadl spojení) a v případě ozbroje-

né donucovací akce nařízené Radou bezpečnosti OSN podle čl. 42 Charty.

Vypuknutím války (vypovězením války) nebo zahájením nepřá-

nu neutrálního státu svěřují se též budovy a zapečetěné diplomatické nebo konzulární archívy. Nepřátelským osobám požívajícím diplomatické imunity má být poskytnu-

Pravidlům válečného práva podléhají nejen vlastní akce ozbrojenou silou, nýbrž veškeré vztahy mezi nepřátelskými státy, zejména též vztahy mezi válčícím státem a příslušníky nepřátelského státu (fyzickými i právníckými osobami). Zatímco akt vojenského násilí je válečným právem omezen na příslušníky nepřátelské ozbrojené moci, jiná donucovací opatření jsou přípustná i proti jeho civilním příslušníkům a jejich majetku.

ta bezpečná a důstojná možnost opustit státní území. Vznikem válečného stavu přestávají mezi nepřátelskými státy platit dvoustranné smlouvy, upravující různé oblasti mírových vztahů (smlouvy politické, hospodářské, administrativní aj.).

Zůstávají však v platnosti smlouvy uzavřené pro případ války (upravující vztahy válečné), dále smlouvy zřizující podle úmyslu stran trvalý stav (o cesi neboli postoupení území, delimitaci hranic apod.) a smlouvy uzavřené v době války.

Smlouvy mnohostranné (kolektivní) zůstávají zásadně v platnosti, pokud však jejich plnění předpokládá mírové vztahy mezi stranami, suspendují se mezi válčícími stranami po dobu válečného stavu.

Normy mezinárodního práva válečného, které upravují právní postavení nepřátelských příslušníků a jejich majetku na území válčící strany, bývají shrnovány pod názvem cizinecké válečné právo nebo též právo hospodářské války. Toto právo se týká ovšem výlučně opatření, která válčící stát činí na svém území. Postavení nepřátelských příslušníků na území pod válečnou okupací se řídí jinými pravidly.

Dalibor Hejtmánek

(17. března 2022; *Měždunarodnoje vojennoje pravo, Moskva 1978, str. 211-242*)

„Lenin se ani v mimořádných podmínkách nedopouštěl vážnějších chyb“, připomněl předseda komunistů Ruska Gennadij Zjuganov v Centru politických studií na stranickém aktivu o ideologické, agitační a propagandistické práci. Setkání s mladými propagandisty věnoval tématu „Rusko v moderním světě“.

Nejprve připomněl Den kosmonautiky, fakta z historie kosmodromu Bajkonur, na talent vědců, práci dělníků a mocnému socialistickému státu, a také, že to byl sovětský důstojník a komunista Jurij Gagarin, kdo jako první vyrazil dobývat vesmír.

Během své přednášky představil podrobnou analýzu současné mezinárodní situace. Zhodnotil vyhlídky domácí a zahraniční politiky a připomněl, že strana má podrobnou analýzu důvodů pro zvýšenou obavu z tlaku NATO na Rusko. Odkazem posluhačů na knihu „Globalizace a osud lidstva“ ukázal, že již v roce 2002 analýza světových trendů upozornila na původ současné situace na Ukrajině a v jejím okolí.

Připomněl, že těžké časy se v historii Ruska staly nejednou. O to důležitější je skutečnost, že Rusko dokázalo překonat i ty nejtěžší hrozby.

Carská vláda uvrhla zemi na začátku 20. století do nejkruťších zkoušek, když byla vtažena do první světové imperialistické

války. Jen Leninova genialita a síla bolševiků umožnila dalším generacím neztratit svou vlast. A tato chmurná vyhlídka skutečně existovala. Patnáct cizích mocností obsa-

Cestou z krize je socialismus

dilo území mladé sovětské republiky a plánovalo si ji rozdělit. Nebrali však v úvahu sílu proletářské strany a rozsah politického génia Lenina. Interventi byli zastaveni a poté poraženi.

„Dnes, světová oligarchie cynicky odsoudila všechny naše lidi. Proti Rusku je rozpoutána hybridní vyhlazovací válka. Nepotřebují nás v žádné podobě. A musíme se naučit, jak odolat! Nejlepší obranou proti krizím, agresím a provokacím je socialismus!“ Řekl Zjuganov a zdůraznil, že kapitalistický systém není schopen vyřešit jediný problém. Chudoba zachvátila celé státy, narůstají ozbrojené konflikty, narůstá počet nebezpečných nemocí, příroda je ničena, terorismus se šíří po celé planetě. A jen socialismus je schopen vyřešit tyto kolosální a naléhavé problémy.

„Teď se řeší otázka – být či nebýt. Musíme odolat, přežít a jít vpřed. Proto komunistická strana předložila „20 naléhavých opatření pro transformaci Ruska“:

1. Znárodnit klíčové oblasti hospodářství a bankovního systému.
2. Obnovit státní plánování.
3. Zaručit potravinovou bezpečnost Ruska.
4. Zbavit se svévolé spekulantů. Vytvořit státní síť obchodu s potravinami a spotřebním zbožím za nižší přírůžku.
5. Převést farmaceutické společnosti pod kontrolu ruského ministerstva zdravotnictví.
6. Dramaticky zvýšit investice do rozvoje ekonomiky.
7. Zajistit státní kontrolu vývozu a dovozu za účelem rozvoje výroby.
8. Zvýšit konkurenceschopnost domácích produktů.
9. Stanovit za klíčový úkol centrální bance podporovat ekonomický růst. Posílit odpovědnost centrální banky za směnný kurz rublu a stabilitu národní měny.
10. Bezpečně chránit pracující před nezaměstnaností.
11. Zastavit vývoz kapitálu z Ruska.
12. Uznat vstup do Světové obchodní organizace za chybný.
13. Primární pozornost věnovat podpoře a rozvoji regionů. Provést hloubkový státní audit jejich ekonomického potenciálu.
14. Všemožně podporovat ruskou vědu. Vrátit Akademii věd její status a experimentální základnu.
15. Podporovat státní podniky jako osvědčenou a neúčinnější lokomotivu pro hospodářský růst a sociální ochranu pracovníků.
16. Okamžitě zrušit zvyšování dů-

chodového věku. 17. Na dvojnásobek zvýšit minimální mzdu a životní minimum. 18. Masivně budovat sociální byty pro ruské občany a vynucených vysídlelců z Donbasu a Ukrajiny. 19. Zaručit podporu ruského jazyka a kultury národů, které tvořily Sovětský svaz. Postavit mimo zákon propagandu rusofobie a antisovětského. 20. Posílit spolupráci Ruska a Běloruska i vazby na Společenství nezávislých států.

Nejdůležitějším úkolem Ruských komunistů je zajistit promyšlenou a širokou propagandu předloženého balíčku návrhů, jak zemi vyvést z krize.

Na závěr odpovídal předseda na dotazy. Dotkli se široké škály témat – od stranické práce v konkrétních regionech až po vyhlídky na ukončení speciální vojenské operace na Ukrajině. V tomto ohledu poslal Genadij Zjuganov historické etapy vývoje Ukrajiny. Jeho skutečná nezávislost je podle něj možná pouze společně s Ruskem. Nejvíce prosperující Ukrajina byla v dobách Sovětského svazu. Doslovně řekl: **„My – Rusové a Ukrajinci – máme společný jazyk a společná vítězství, společnou kulturu, víru, tradice. Musíme udělat vše pro to, abychom naši rodnou Ukrajinu zbavili neofašistů. Jinak se tato infekce znovu rozšíří po celé Evropě!“**

16. dubna 2022 Marat Muzajev

Sedím na pařezu v lese u řeky a přemýšlím co se to děje.

Mám na mysli to obrovské pokrytectví, které tak velice rozkvetlo.

Lidé si dávají do profilu vlahku Ukrajiny a já bych se jich rád zeptal proč? Je to soucit s obyčejnými občany anebo podpora režimu, který podporuje fašismus a drží si ve službách nacistické organizace uctívající hákový kříž a válečného zločince Stefana Banderu? Možná neznají, nebo zapomněli na jeho výrok: „Zabijte každého Poláka od 16 do 60 let!“

Já mám také soucit s občany Ukrajiny, ale zároveň jsem měl také s občany Jugoslávie, když je bombardovalo NATO. Ale také s občany Sýrie, Afghánistánu, Libye, Iráku, kde umřelo půl milionu dětí a krvavá Madla řekla, že ty oběti stály za to. Mám soucit i s lidmi v Luhansku a Doněcku, kde po dobu osmi let byli vražděni nacisty z Ukrajiny. Ale mám soucit i s lidmi v Jemenu, který je bombardován i nyní Saúdskou Arábií, lidmi v Somálsku a mnoha zemích Afriky kde umírají lidé.

A také s lidmi v zemích, kde lidé umírají hladem jen proto, že je svět k nim lhostejný a raději investuje do zbrojení, válek, drog, soukromých tryskáčů, jachet za miliony

dolarů a systémů, které vymývají lidem mozky.

Vidím to tak, že lidé si dávají do „profilovky“ vlaječky pouze ty, které jim doporučí mediální propaganda a zkorumpované vlády. Copak lidé, kteří umírají v jiných koutech světa si nezaslouží soucit a podporu?

Nebo je důvod to, že chcete být Inn a cítit se, že patříte k elitě? Nebo to, že chcete být součástí stáda, ve kterém se cítíte dobře a v bezpečí? Ono není jednoduché vystoupit z komfortní zóny.

Kam jsme to dopracovali? Vždyť my už děláme vše na povel. Abychom vyjádřili lásku svému partnerovi, tak potřebujeme Svatého Valentýna.

Aby jsme si uvědomili, jak úžasně jsou naše ženy, tak potřebujeme MDŽ.

Aby jsme si uvědomili, že máme chovat úctu ke své matce, která nám dala život a za ten náš by klidně ten svůj položila, tak potřebujeme Den matek.

Aby jsme pochopili, že otec je ochránce rodiny, pro kterou by měl být oporou a který za svoji rodinu neváhá položit i svůj život, tak potřebujeme Den otců.

Copak už umíme dělat vše pouze na povel médií a zkorumpovaných politiků?

Vždyť se můžeme mít rádi každý den a každý den se objímat a vyjadřovat vděčnost?

Proč rozlišujeme lidi na ty, kteří soucit a pomoc zaslouží a na ty,

Co se to s lidmi děje?!

(Napsali jste nám...)

kteří ne? Jen proto že o té druhé skupině se nemluví v televizi?

Podívejte se, jak jsou lidé a rodiny rozděleny.

Uvedu příklad z okruhu mých přátel. Rodiče téměř zavrhlí svoji dospělou dceru jen proto, že nesdílí mainstreamové názory. Posílali ji k psychiatrovi a říkali, že je v nějaké sektě, a stala se terčem posměchu nejen rodičů, ale i své sestry. Přitom ta holka je velice moudrá a používá kritické myšlení. Podotýkám, že její rodiče a sestra jsou velmi vzdělaní lidé.

Kam jsme se to proboha dostali? Copak lidi nikdy nepochopí, že 90 procent obyvatel planety Země jsou na jedné lodi? Že pouze několik psychopatů, kteří se pasují do role bohů se nás snaží rozdělit

a ovládat? Rozděl a panuj, to je jejich heslo.

Válka na Ukrajině není jen válka Ruska s Ukrajinou, ale je součástí války globálních psychopatů proti lidstvu.

Nebo myslíte, že sankce Rusko ohrozí, když ho doteď jen posilovaly? Podívejte se, kolik dělá souhrnná populace společenství „BRICS“. Stačí jen spočítat Rusko, Čína, Indie a Brazílie. A teď se podívejte na populaci Evropy a klidně i s USA dohromady. Pak se podívejte, ve které zemi jsou jaké zdroje a nerostné bohatství.

A co vám z toho vyjde?

Rusko nepotřebuje Ukrajinu, Evropskou unii a ani Spojené státy. Myslíte, že je potrestáme, když nebudeme odebírat jejich plyn? Už se začíná budovat plynovod do Číny.

Všechno je namířeno na chudnutí Evropy. Ti, co řídí Evropu i USA a dělají sankce proti Rusku nejsou idioti, jen potřebují dostat lidi v Evropě na kolena a k tomu potřebují zdůvodnění. A tím bude Rusko. Jenže u většiny občanů Evropy už se projevuje Stockholm-ský syndrom, kdy lid miluje a brání svého trýznitele.

Pokud lidé nepochopí, že neexistují špatné a dobré národy, ale že jsou pouze dobří a zlí lidé, tak se svět nikam neposune. Jde jen o to, kdo a jak ty národy ovládá a vymývá jim mozky pomocí mediální propagandy.

Lidstvo musí pochopit smysl života, vrátit se k přírodě a jejím zákonům, a hlavně ji přestat chtít ovládat a řídit. Ona bude mít stejně vždy poslední slovo.

Pokud se lidé neproberou a nepostaví se svým trýznitelům jako celek, nezasloužíme si okupovat tuto nádhernou planetu, jakou Země určitě je.

Pak už nezbyvá než jen říci: „Poslední ať zhasne!“

Dáváte si vlaječky cizích zemí, ale všimáte si, kolik umře ještě nenarozených dětí v České republice? Kolik dětí umírá třeba na rakovinu? Kolik máme autistů? To vás nechává chladnými?

Jsem však optimista a jsem přesvědčen, že obrát k lepšímu už je na dohled a že ti všichni, kteří podporují zlo, by měli přemýšlet o tom, co se bude dít, až bude „udělování odměn“, ať už to materiální nebo to karmické.

Děkuji za trpělivost všem, co dočetli až sem.

Petr Sychra

Vítězné jaro před 77 lety přineslo i porobeným národům Čechů a Slováků tolik očekávanou svobodu. Zásadní roli při osvobození území Československa sehrály především jednotky Rudé armády. Nic na tom nezmění ani novodobí přepisovači historie, vlastizrádné elementy sloužící cizím zájmům ani cenzoři bedlivým okem střežící jediné povolené názory.

Více než 144 tisíc padlých příslušníků Rudé armády zasluží naši trvalou úctu a vděk, stejně jako připomínku těžkých bojů na našem území. Každý slušný člověk si v květnu připomíná obrovské a z dnešního pohledu jen těžko představitelné oběti sovětského lidu při porážce násilnického nacistického režimu nacistických nadlidí z hitlerovské říše. Nenechme špinit oběti našich osvoboditelů od kohokoli, byť by měl sebevyšší politickou funkci. Ta, jak je všeobecně známo, sama o sobě vůbec neznamená, že její držitel je vzorem mravnosti a všestranných lidských kvalit. Opak bývá v našich končinách bohužel až příliš často pravda. Ani jeden pomník či pomníček sovětským osvoboditelům, ať už se nachází kdekoli v naší zemi, by právě v tento čas neměl zůstat bez kytičky.

V souvislosti s výročním porážky hitlerovské říše by neměla zapadnout ani připomínka toho, kdo všechno se podílel na vzestupu Hitlera, jeho vyzbrojení, kdo zavíral až příliš dlouho oči před rasovými zákony dělajícími zejména z židovských obyvatel „lidi druhé kategorie“ a později přímo psance určené k likvidaci.

Kdo plánoval likvidaci slovanských národů a kdo jen přihlížel, jelikož měl pocit, že se jej tato záležitost netýká. Kdo činil osudové ústupky nacistickému Německu i v době, kdy tamní vládcí již vcelku otevřeně plánovali vojenský útok proti svým sousedům, a nejen proti nim. Válka vždy pro některé vlivné síly znamená královský zisk, kterého se nehodlají vzdát.

Připomínejme si proto i dnes, kdo financoval hitlerovský válečný stroj ještě v posledních měsících války. Všechny ty západoevropské a americké banky a průmyslové korporace, které stvořily německou vojenskou sílu, která si podmanila téměř celou Evropu a nehodlala se zastavit ani před obsazením dalších území jako nového a údajně nezbytného životního prostoru pro nadlidi. Viz např. kniha Dušana Rovenského *Zákulisí velké války* (Naše vojsko, 1989), kde jsou popsány důkazy o značné podpoře hitlerovského Německa ze strany západních průmyslových monopolů. Připomínejme si hlavní příčiny vzestupu nacistické moci a její oblundnou podobu. Možná při té příležitosti najdeme nové a často nečekané souvislosti i s ohledem na dnešní svět, kdy jsou různé fašizující a neonacistické síly opět na vzestupu a staví se (jaký to paradox) do rolí těch největších demokratů a ochránců vlasti, nejen na Ukrajině, ale i jinde po světě.

Dnes je dobře vidět, komu slouží válka a kdo z ní profituje, bez ohledu na následky a dopad na obyčejné lidi po celém světě. Novodobá oligarchie napojená na vlády a média představuje dnes asi největší zlo, kterému čelíme a tato je ochotna pro privátní zisky přivést svět až na práh zničení. Její zločinné praktiky nezakrývají ani líbivé, ale především prázdné fráze o vyspělosti západního světa a přednostech liberální demokracie hlášené politickými hochštapery a dobře honoranými maskovanými zástěrka

pro podobné praktiky, které tento svět právě v období druhé světové války zažil – stále další závody ve zbrojení, umlčování nepohodlných názorů, výhrůžky soudním postihem, někdy i fyzickou likvidací lidem, kteří nehodlají mlčky přihlížet asociálním, protilidovým praktikám a lžím naší páte kolony. Toho všeho jsme dnes svědky. Současná česká vláda stojící proti českým národním zájmům má pevně v rukou nejen klíčové vládní instituce, ale i média či Ústavní soud a ani se netají tím, že slouží jiným zájmům než zájmům vlastního lidu.

Jak dlouho si to ještě necháme líbit?

Na osvobození českých zemí se samozřejmě kromě Rudé armády podílely i jednotky polské, rumunské a americké. Nemalé oběti přinesli „svobodovci“, příslušníci čs. armádního sboru založeného v Sovětském svazu. Ti všichni si zasluží trvalou úctu. Nic nesmí zůstat zapomenuto a nikdo nesmí zůstat zapomenut. Nelze přirozeně a v zájmu historické pravdy zapomenout ani na partyzánské skupiny a jejich statečné příslušníky muže i ženy a příslušníky všech složek ilegálního odboje aktivně operujících v Čechách, na Moravě i na Slovensku již v době, kdy Hitler teprve plánoval přepadení Sovětského svazu a další bleskovou válku, tentokrát na východě.

Právě Sovětský svaz přinesl největší oběti v boji proti hitlerovským dobyvatelům co do počtu obětí i materiálních škod. Taktiku spálené země ostatně používali hitlerovci jen na východní frontě a její následky byly naprosto devastující – města a obce úplně srovnané se zemí, otrávené studny, zničené komunikace, zmrzačené mrtvoly žen, dětí a starců. Nelze zapomenout na bestialní tvář německého nacismu. Stejně jako nelze mlčet ani k soudobému přepisování historie posvěcenému dokonce přímo i orgány Evropské unie například v podobě naprosto skandálního a lživého obviňování Sovětského svazu z podílu na vyvolání druhé světové války.

Nedovolme, aby z obětí byli viníci a z viníků oběti, jak se o to systematicky snaží i početná pátá kolona aktivně působící v naší zemi. Silou faktů je nutné čelit těmto goebbelsovským lžím, které v civilizovaném světě nesmějí mít už nikdy své místo.

Na falešnou legendu o tom, že Sovětský svaz nese odpovědnost za rozpoutání druhé světové války, již upozornil a konkrétními fakty ji důrazně vyvrátil například významný sovětský diplomat Majskij ve své knize *Kdo pomáhal Hitlerovi* (v českém vydání vyšla v 60. letech). Majskij zde podrobně vylíčil vztahy Sovětského svazu s Francií, Velkou Británií a Německem ve 30. letech a na celé sérii příkladů zde vyvrací účelové lži, které se na Západě začaly šířit brzy po začátku studené války a které na základě vylhaných legend, údajů vytržených z dobového kontextu viní Sovětský svaz z vyvolání druhé světové války, a dokonce se snaží vyvíňovat hitlerovské Německo z jeho obřích zločinů.

Je dobré se vracet i k těmto publikacím, abychom si připomněli, kde mají kořeny názory dnešních falzifikátorů dějin a že se vlastně ani po desetiletích na jejich podlých praktikách vůbec nic nezměnilo. Síla historické pravdy však nakonec přebije všechny přepisovače historie, jejich špinavé činy a zaslouženě je posadí na lavici hanby.

Mnozí západní politici, novináři či historici spoléhají na krátkou paměť lidí a malý zájem mladé generace o studium historie obecně, nemluvě o výchově k vlastenectví a národní hrdosti. Reálný výklad dějin nesnese účelovost, umělé roubování dnešních měřítek na události minulosti a jejich aktéry, stejně jako účelovost a snahu být za každou cenu konformní k panujícímu režimu. Je proto třeba právě v těchto dnech znovu hlasitě připomenout, že to byla právě Francie

Od kapitalistické zrůdy fašismu a německé okupace nás osvobodila Rudá armáda

a Velká Británie, které svou krátkozrakou politikou ve druhé polovině 30. let minulého století umetly cestu hitlerovskému Německu k jeho agresivní výbojně politice. Právě tyto dvě země odmítaly vojenskou dohodu se Sovětským svazem, která by Německu vystavila jasné mantinely pro jeho choutky na ovládnutí cizích území.

Události a fakta z dané doby hovoří jasnou řečí. Ano, byl to Západ, který tragicky selhal, a právě jeho ústupky Německu byly nakonec pro rostoucí agresi Hitlera dost podstatné. Mnichov byl už jen hořkou tečkou za celou sérii předchozích ústupků a sebevražedného chytračení. Potom se už valící se katastrofa dala jen těžko zastavit. Ještě v roce 1939 se přitom Sovětský svaz pokoušel s Francií a Velkou Británií seriózně dohodnout, a to i na vojenské spolupráci. Jeho smlouva s Německem z léta 1939 byla už jen východiskem z nouze po vyčerpání všech možností předchozích jednání. Sovětský svaz by se bez této smlouvy dostal do nebezpečné izolace, a to jeho vedení nemohlo připustit. Západ svým lavírováním ve skutečnosti usiloval o nasměrování hitlerovské vojenské moci proti SSSR.

Taková je skutečnost a nic na ní nezmění ani lži současných mocipánů a jejich mediálních slouhů. Polákům dnes, zřejmě z důvodů politické korektnosti, nikdo nepřipomíná smlouvu s hitlerovským Německem, uzavřenou již v roce 1934. Když zkušený diplomaté Polsko varovali, že tato smlouva jejich zemi ve skutečnosti vůbec nic nezaručuje, tím méně mír ze strany vojensky siličiho souseda, jelikož Hitler rozhodně není spolehlivý partner, ale spíše nebezpečný šílenec a dobrodruh, dostalo se jim odpovědi, že Poláci chtějí konečně také dělat vlastní zahraniční politiku a nenechat si od nikoho radit. Co bylo dál dobře víme, ale raději to dnes našemu spojenci nejnějnějšímu na jednotné protiruské frontě připomínat nebudeme.

(*Někdo by mohl namítnout, že tento odstavec do vzpomínky na osvobození od německé okupace nepatří. Jsem však přesvědčen, že zejména vzhledem k tomu, co se v posledních letech u nás a v Evropě děje, především jak brutálně jsou deformována historická fakta, je naopak toto připomenutí velmi potřebné.*)

Československo se stalo jednou z prvních obětí agresivní hitlerovské politiky Německa koncem 30. let a současně se dočkalo osvobození od německých okupantů až jako poslední země v Evropě. Německé velení disponující téměř milionovou armádou na území českých zemí na jaře 1945 se tohoto území nehodlalo jen tak snadno vzdát. Příslušníci skupiny armád Střed měli za úkol bojovat ze všech

svých sil až do posledních okamžiků a vytvořit tak příznivé podmínky pro jednání se západními velmocemi. Německý teror proti českému lidu trval prakticky až do podepsání bezpodmínečné kapitulace. Okupanti vraždili, mučili a popravovali ještě v posledních hodinách války na našem území.

Přímé osvobození Československa začalo v říjnu 1944, a to v průběhu Karpatsko-dukelské operace. Samotná operace započala 8. září 1944 a zahájila ji 38. armáda 1. ukrajinského frontu a účastnil se jí také 1. čs. armádní sbor. Zpočátku operace probíhala úspěšně, ale brzy se postup jednotek zpomaloval především díky členitému terénu a fanaticky se bránícímu nepříteli. Současně útočila přes hranice Zakarpatské Ukrajiny vojska 4. ukrajinského frontu. Ofenzíva přes Karpaty trvala do konce října. První osvobozenou obcí na Slovensku byl Kalinov (20. září 1944).

Dne 6. října stanuly jednotky 1. čs. armádního sboru poprvé na území své vlasti. Těžké boje v Karpatech předurčily dlouhé období osvobozování našeho území.

V prosinci 1944 stanula na jihoslovenských hranicích vojska 2. ukrajinského frontu. V jeho řadách bojovaly i jednotky rumunské armády. Začátkem roku 1945 se fronta ustálila na východním břehu dolního Hronu. Bylo osvobozeno mnoho měst a obcí na východním a středním Slovensku – Košice a Prešov (19. ledna), Bardejov (20. ledna), Spišská Nová Ves (27. ledna), Poprad (28. ledna). Další útok pokračoval údolím Váhu až k Liptovskému Mikuláši. Ten byl osvobozen až 4. dubna 1945. V březnu sváděl další boje v jižních částech středního Slovenska 2. ukrajinský front. Dne 26. března 1945 byla osvobozena Banská Bystrica. O den dříve byla zahájena operace ve směru Komárno – Bratislava – Brno. Bratislava byla osvobozena 4. dubna a 26. dubna pak také Brno. Do konce dubna 1945 osvobodila sovětská vojska asi polovinu Československa.

Ještě předtím v době od 10. března prováděl 4. ukrajinský front ostravskou operaci. Tato probíhala územím severozápadního Slovenska, severovýchodní Moravy a Slezska. Šlo o velmi těžké boje o důležité průmyslové centrum republiky. Dne 23. března bylo osvobozeno město Osoblaha, které se tak stalo prvním osvobozeným městem v českých zemích. Němci zde kladli Rudé armádě tuhý odpor, což zapříčinilo zničení velké části města. Celá operace vyvrcholila osvobozením Ostravy posledního dubnového dne.

Začátkem května se fronta ustálila dočasně na linii Brno – Vyškov – Kroměříž. Vyvrcholením sedmiměsíčních bojů Rudé armády na území Československa se stala pražská operace (6. až 12. května 1945). Podílela se na ní vojska 1., 2. a 4. ukrajinského frontu. Celkem šlo o 17 vševojskových, 3 tankové a 3 letecké armády, 2 rumunské armády, armádu polskou a všechny svazky obnovené čs. armády postupující od východu na západ.

Zásadní roli v pražské operaci vykonaly především 3. a 4. gardová tanková armáda.

Naše hlavní město se dočkalo svobody v průběhu 9. května. Na některých místech se však bojovalo ještě i v dalších dnech, když se Němci snažili zoufale probít do amerického zajetí.

Poslední výstřely pak padly u Milína nad ránem 12. května.

V průběhu soustředování vojsk k pražské operaci prosadil náčelník generálního štábu Rudé armády generál I. A. Antonov požadavek, aby ke styku s americkou armádou došlo na čáře probíhající od Karlových Varů směrem přes Plzeň a dál jižním směrem k Českým Budějovicím. Velitel 3. americké armády generál Patton plánoval pomoci Praze, kde 5. května vypuklo povstání, ovšem generál Eisenhower trval na tom, aby byla dodržena dohoda se sovětskou stranou a americká armáda zůstala stát na linii Karlovy Vary – Plzeň – České Budějovice. Americkými jednotkami byly 5. května osvobozeny Volary a Klatovy, 6. května pak Český Krumlov, Sušice a Strakonice.

O krutosti války i na samém jejím konci vypovídá i událost, k níž došlo v jihomoravských Ivančicích a kterou popsal v publikaci *Z dějin moravských Židů* její autor Silvestr Nováček: „V pondělí 23. dubna dopadly dvě letecké tříštivé bomby. Jedna vybuchla bez větší škody na poli u židovského hřbitova, druhá na Založenském náměstí u Besedního domu a zabila deset lidí a mnoho osob bylo zraněno... Byla válka, hřměla děla, hučely motory letadel. Vrcholil boj pod Brnem. Mezi padlými byl i mladý partyzán Bedřich Nováček, můj bratránek Běda, který mi pomáhal přelézat zeď na jejich dvorku Na příkopě, abych se dostal za synagogu. Jeho rodiče byli zoufalí nad ztrátou jediného syna. Plačící matku vzal za ruku postarší ruský voják: 'Matičko pokloň se hluboko až k zemi a už neplač. Je válka. Mně Němci zabili ženu, tři malé děti a starou matku, vypálili dům a já musím žít a bojovat až do konce.'“

Všem se poklonil a odešel.“ V průběhu osvobozování Československa zahynulo přes 144 tisíc sovětských vojáků, při osvobozování Prahy padlo na 500 vojáků Rudé armády. Na území Československa rovněž padlo na 33 tisíc rumunských vojáků, 300 vojáků polských a 180 vojáků USA. Všichni zasluží úctu a vděk, ať už přišli bojovat z kterékoli světové strany.

Nedovolme nikomu, aby památku těchto obětí, jakkoli zlehčoval pro své vlastní nízké osobní či politické cíle. Hanba všem, kdo ještě dnes, ať už z vlastní vůle či ve prospěch cizích zájmů, podporují neonacistické síly a své podlé činy maskují údajným bojem za demokracii a evropské hodnoty. Jakákoliv podpora neonacismu, byť dobře skrytá, musí být vždy nazvána pravým jménem, ať už jde o kohokoli, bez ohledu na jeho postavení a mocenské prostředky, kterými dočasně vládne. Je to povinnost všech vlastenců. I v době cenury a kriminalizování nepohodlných osob a názorů je třeba bránit odkaz obětí nacismu. Jde o trvalý závazek i vůči budoucnosti naší země a příštím generacím. Slavná Fučíkova výzva – Lidé bděte! - neztrácí ani dnes či zvláště dnes nic ze své naléhavosti, a proto musí zůstat trvalou výstrahou před jakoukoli relativizací nacismu a všech jeho odnoží.

Slovanské národy přinesly v boji za mír enormní oběti. Naši povinností je žít a jednat tak, aby tyto oběti nebyly marné. Nenechme se svádět k nepřátelství proti bratrským slovanským národům, zejména ne od představitelů těch zemí, které nás v minulosti bez mrknutí oka zradily.

Historie se v tomto směru může opakovat, ale na pomoc nám už tentokrát nikdo přijít nemusí...

Bc. Miroslav Pořízek

Přestože moc aktivní práci v posledním období jako strana neoplýváme, tak nás uchvátilo konečně téma, na které zná každý odpověď – „Mít či nemít?“ kandidáta na prezidenta. A protože u nás každý, kdo jel aspoň jednou vlakem může dělat ministra dopravy, tak podobně každý, kdo aspoň na poštovní známce nějakého potentáta olíznul je s to na hradního pána kandidovat. I příznivce má každý už předem rozdělené. Povaleči z pražské kavárny táhnou za nějakým tím „umělcem“; modří ptáci, fláterníci i rusofobové mají také po nějakém tom svém kandidátu. A dokonce pár šílenců bude kandidovat jen tak z plezíru, a protože mají nakradené prachy, aby se zviditelili ještě víc.

V naší popěrvatové „komunistické“ straně je to ale ještě zajímavější. Jen jednou jsme postavili vzdělaného, světem zbláhlého po-

lárníka a otužilce, silně demokraticky smýšlejícího kandidáta vědce z Astronomického ústavu v Ondřejově a člena okresního výboru strany na Praze východ, poslance Stanislava Fischera. Půlka z vás, co čtete tyto řádky si jej už asi ani nevybavíte, ale byl to náš kandidát. V dalších obdobích jsme buď kandidovali naplaveninu nebo jsme se náplavkou staly sami. Objektivním posouzením novodobé historie musíme nakonec přiznat, že jsme vždy od té doby tak trochu šlápli do politického ekrementu. Z toho plyne poučení: „Vždy když jsme se ve své politické práci odklonili či ustoupili od základních leninských principů a poslání komunistické strany, tak jsme se se zlou potázali.“

Ještě horší než ústupek menšímu zlu byl v těchto případech tiše přijatý princip, že kdo nic nedělá,

tak nic nezkaží... a ono to nějak dopadne.

Dnes vyvstal ve stranické práci nový fenomén: „Kdo chce udělat, kdo nechce zdůvodnit!“

Tak i v současnosti, kdy nejvyšší orgán rozhodl kandidovat své-

Narovinu..

ho kandidáta do prezidentských voleb, vyhrnuli se Jobové s všeliko argumentací, proč je to či ono špatně. Dokonce se našli tací i někteří členové ústředního výboru a některé okresní výbory a rozhodly se základní princip výstavby strany, tedy „demokratický centralismus“ nedodržovat a kandidaturu bojkotovat.

Nikoho nelze nutit komu má dát svůj hlas i když u komunistů by se to dalo očekávat. A nakonec volby sami o sobě budou tajné a na vý-

sledek si budeme muset počkat i když v našem případě není zase až tak důležitý. Ale odmítnout získávat podpisy na petiční souhlas, od členů strany a jejich blízkých pro svého kandidáta, aby vůbec mohl kandidovat je sprostě a řadí takové do velkého klubu antikomunistů. Vůbec bych se nedivil, kdyby tací „členové“ komunistické strany volili v posledních volbách ANO či SPD, jenom proto, aby káleli na trochu větší hromadu.

Dnes každý inteligentní člověk ví, že pokud nevolí komunisty, tak volí nespravedlnost, agresivitu, fašismus a válku.

A hned se vyrojilo více zaručeně správných pohledů na věc, než je uznaných pohlaví Evropským parlamentem.

Po každých skončených prezidentských volbách jsem na prvním následném zasedání ústředního výboru připomněl, že musíme okamžitě pracovat na svém kandidátovi tak, aby jej ve správný okamžik znala celá republika.

V době, kdy jsme měli v parlamentu 41 poslanců to mohla být sranda... a nakonec i když jsme jich už měli jenom čtvrtinu tak se stále dalo něco dělat. Ale dnes? Ani pes po nás neštěkne. Sešel z očí, sejde z mysli!

A tak si aspoň namydleme schody uvnitř strany. (*Nemyslím na baráku v PV9, tam jsme si postavili pozlacený výťah, tam nás schody nezajímají, ale v mezilidských vztazích.*)

Smutné je že „oni“ naši funkcionáři ani nevědí koho by chtěli, ale vědí že toho schváleného nechtějí.

Špatná politická práce nás vygumovala z éteru a jen pokud budeme mít svého kandidáta na prezidenta, tak bude moci nahlas (pod imunitou kandidatury) vyslovit i naše kritické myšlenky, požadavky. Náš současný kandidát nejen

že umí na veřejnosti odvážně bez problémů, se znalostí věci a silnou argumentační schopností blížící se té Ransdorfové vystupovat, ale je jediný, který řekne nahlas co si myslí jeho příznivci o znacifikované vládě, Senátu a sněmovně, o neschopnosti soudnictví zajistit spravedlnost, ústavního soudu zajistit a vynutit ústavnost především v základních lidských právech, ale především zcela jasně a na rovnu jako jediný z kandidátů na plnou pusu řecké, že chceme vystoupit z teroristické organizace NATO, že jsme zastánci důsledné státní politiky garantující všem obyvatelům naší vlasti všechny k životu nezbytné služby a základní podmínky...

Nevyužití příležitosti říci celé zemi, že komunisté, vlastenci, dělníci, rolníci, skutečná inteligence zkrátka všichni, co vytvářejí společensky potřebnou činnost nechtějí válku, nechtějí genocidu slovan-ských národů, chtějí plnohodnotný život pro své rodiny, plnohodnotnou mzdu a ne žebračeny, důchody umožňující důstojné stáří a ne zrudnutí ve tváři když si kupujeme jen pět deka turistů a tak podobně.

Těm našim, pořád nechápajícím funkcionářům, chci vzkázat: Když nechcete pomoci komunistickému kandidátovi umožnit co nejvíce za všechny normální a slušní lidi zabojoval, tak zalezte za pec a aspoň neškodte!

V prvním kole voleb se ukáže aktuální síla ve směřování společnosti a ve druhém se asi shodneme jako vždy na menším zlu.

Náš kandidát nemá co ztratit, ale může pomoci bořit antikomunistické okovy u slušných a vzdělaných lidí. My nemusíme nikomu lézt do zadku. Nad Hradem asi Srp a kladivo vlát nebudou, ale udělejme všechno pro to, aby tam nevláli nacistické blesky jako na Ukrajině. **MiHav**

Za marxistou bez bázně a hany

Odešel Prof. PhDr. Milan Matouš, DrSc., (*8. 7. 1928) člen korespondent ČSAV.

Kruté nemoci podlehl v Den vítězství nad fašismem.

Do strany vstoupil pár týdnů po osvobození. Osmnáct mu bylo až rok nato.

Partu českobudějovických stranických lektorů vedl ještě dřív, než naše země prolomila hranice kapitalismu. To v ní začínal i Lubomír Štrougal. Milan pak roky přednášel na vojenské politické akademii ČSLA. Od sklonku 60. let byl zástupcem ředitele ústředního teoretického pracoviště KSČ. V 80. letech stál i v čele Socialistické akademie.

Napsal řadu monografií a zásadních statí. Za pozornost stojí dodnes. K jádru věci mířily i jeho knížky z posledních let. Nás mladší uváděl do katedrály

marxistické vědy. Uměl to s grácií „prvního mezi rovnými“.

Trápit se, kdo mu „přeroste přes hlavu“, ho jaktěživ nenapadlo.

Přál si, abychom dovedli poznání ještě dál. Pomáhal tomu ze všech sil. Zdobil ho sdělný ja-

zyk. Životní filozofie, odolná k egoismu a malichernosti. Za elán mladíka jí vděčil i s devíti křížky na krku.

Odešel marxista par excellence. Komunista „uhlířské víry“, řečeno s Fučíkem. Ani vyjukaná korouhvička, ani věrozvěst pravd mimo prostor a čas.

Výzvě, jak jim dát znovu křídla, šel naproti stonásob originálněji, než celá gypsová „moderna“. Tím snáz jsme ho dali dohromady s Mílou Ransdorffem i dalšími osvícenými mozky.

Milan si v okázalých gestech neliboval. Tím větší vzkaz vysílá den, kdy nás opustil. Porážek už bylo víc než dost. Teď to chce dny nových vítězství. Stopou lidí Milanova kalibru se to prohrát nedá.

Josef SKÁLA

Všem komunistům i sympatizantům před prezidentskými volbami

Strana jde tentokrát jinak než minule, i do prezidentských voleb. Tentokrát kandidujeme sami. Ústřední výbor KSČM tím pověřil mne. S návrhem přišla Kateřina Konečná. Opřela ho o silné argumenty. Sdílí je většina strany. Takovou důvěru nelze zklamat. Vykonám pro co nejlepší výsledek maximum.

Podpora sílí i za hranice-

mi naší členské základny. Cestu k voličům mi kleslí i aktivisté jiných stran a hnutí. Slibně se vyvíjí spolupráce s desítkami osobností, oponujících lžím a nenávisti. Bereme si slovo ze stejných tribun i společnými výzvami.

Ve sdružení za obnovu suverenity naší vlasti (www.kudyzkrize.cz) pracujeme i na východisku z polistopadové pasti. Rozhovory na „TV Petr Bureš“ prošla už skoro stovka renomovaných expertů. Jednou týdně tam lidé zpovídají i mne. Pořady mívají tisíce diváků. S Petrem, komunistou ze Štětí, je vysíláme „na koleně“. Náš „fanklub“ na YouTube se blíží 30 tisícům. Takové zázemí tam nemá jediný z politických soupeřů.

Vládou nám žalostní kazisvěti. Okupovali všechny mocenské páky. Ženou nás do pohrom, nevidaných po řadu generací. Ohrožují milióny spoluobčanů. Sami tu zkázu ale neodvrátíme. Dokáže to jen podstatně širší opozice. Pouze blok většiny kritických nálad a vůle po civilizované alternativě. Program, mířící k jádru věci, získá jen za naší aktivní účasti. Jedině tak se silou, měnicí svou zemi k lepšímu, staneme znovu my sami.

To proto se i můj mandát liší od letitých zvyklostí. Cílem je oslovit mnohem širší veřejnost, než jaká dnes volí komunistickou stranu. Jako „kandidát českých vlastenců“, a ne pod stranickou hlavíčkou. Ve jménu národních zájmů, jejichž prohry už vnímá jako hrozbu většina společnosti. Právě tak lze všem, kdo nás chtějí vytlačit z politické scény, srážet hřebínek i tam, kde se neprávem cítí na

koni. Dvojnásob pod mračny cenzury i kriminalizaci všeho, co kazisvěty osvědčuje ze lhaní i hazardů s našimi osudy.

Většina komunistů a sympatizantů zvolený postup plně podporuje. Rád bych jim za to upřímně poděkoval. Čelem se obracím i k soudruhům, neskrývajícím určité pochybnosti.

Má politická příslušnost je notoricky známá. Před voliči ji nezatloukám ani teď. Jako komunistu mne prezentují i média. Hlas, razící její vůli nadoraz, však postrádá celá vlastenecká scéna. Vezme ho za svůj tým snáz, zazní-li jejím jménem i očima.

Není snad celá pravda o všem, co bere útokem už i národní zájem, právě „rodinným stříbrem“ nás, marxistů? Proč nemá dosáhnout i tam, kde byla dosud bez šance? A prorážet cestu k novým spojencům i přívržencům? „Bratříčkování s nácky“ v tom hledají jen zlé jazyky. Cílem je – renesance našeho vlivu, vytlačující i „nácky“ skutečně.

Pojďme tou cestou vyrazit společně, silou celé strany! Sám k tomu s mandátem, schváleným ústředním výborem, mohu přispět hlavně v televizních a rozhlasových soubojích v předvečer prezidentských voleb. Pozvou mne tam, ale jen tehdy bude-li na petičích opravňujících kandidovat, aspoň 50 tisíc platných podpisů. Sbírá je i řada bezpartijních, ba členů jiných stran. Výsledek však bude záviset hlavně na nás, komunistech. Desítky tisíc členů máme i dnes. Tím snáz bychom měli obstát i v této zkoušce akceschopnosti. Zvládneme-li to, slibuji, že našim soupeřům nic nedaruji i vašim jménem.

Není to jednosměrná ulice. Jasný závazek platí i z mé strany. Všude tam, kde se to podaří sladit, přijedu podpořit naše kandidáty v komunálních i senátních volbách.

Všechny komunisty a sympatizanty Čech, Moravy i Slezska srdečně zdraví

váš kandidát Josef Skála

Otevřený dopis

Ptáte se... odpovídáme

„Jaký je rozdíl mezi Akčním programem a Programem strany?“

Na téma „Program komunistické strany“ jsme nejednou diskutovali na pražských teoreticko-politických konferencích a naznačili v čem tkví význam Programu strany?

Tak jako Stanovy sjednocují organizaci a disciplínu členů a za kapitalismu určité dodržování zákonitosti pro zachování legality, tak každý Program má za úkol určit a sjednotit ideové směřování strany.

Od přijetí „Komunistického manifestu“ (všichni čtenáři „Dialogu“ jej znají téměř nazpaměť) jsou cíle jasné jen dnes metodněji pojmenováváné. Ale k dosažení rozhodujícího cíle (který jen tak mimochodem je jediným schopným zachránit lidstvo na další tisíce let) směřují kroky a tím i Programy postupně.

Před svoláním mimořádného sjezdu předložil Marxisticko-leninský odborný klub jasný „Program“ a také specifikoval jednotlivé „programy“ různých hodnot ideových i praktických.

Program strany – je časově specifikován na generace a ukazuje konečný cíl objektivně vědecky vysvětlený, propagandisticky trochu fádni, leč za všech okolností trvale platný a neměnný. (Přestože nám Karel a Bedřich hodně pomohli a napověděli, tak jej v kvalitní podobě dodnes nemáme!)

Krátkovodný program – (někdy také specifikován jako střednědobý) se z mnoha objektivních důvodů i pod vlivem mezinárodní a vnitrostátní situace časem mění. (Války, krize kapitalismu, politický převrat apod.) Takový program by měl ohraničovat určitou cyklickou generační působnost,

pochopitelnost, přijatelnost jak pro členy, tak i občanskou veřejnost

Volební program – je sice program postavený na jasných základech krátkodobého programu, ale je pro každý druh voleb specifický. V našem prostředí (bez ohledu na stupeň) se v pozadí vždy dotýká celospolečenských politických témat. (I v sebestaňší obci se lidé milují, rodí děti, chodí do školy a k lékaři, chtějí mít dopravu a kulturní prostředí, lidi, kteří se o ně starají a pomáhají jim...) Základním prvkem musí být přitažlivost pro voliče. (Např.: Minimální důchod v daném roce ve výši padesáti procent průměrné mzdy roku předcházejícího; postavit školku pro děti; zastřešit zastávku autobusu; atpod.)

Akční program – rychle pomíjivý i když v politické práci nejdůležitější ze všech programů. Určuje rozhodující směřování strany jako celku i jejích funkcionářů ve vztahu k občanské veřejnosti, zastupitelstvům všech stupňů, Poslanecké sněmovně a Senátu, prezidentovi, vládě... v dané chvíli. Reaguje, navrhuje a řeší nejožehavější problémy společnosti i strany samotné.

Měl by být jasně, konkrétně specifikován s osobní zodpovědností za jeho plnění, kontrolován v čase, propagandisticky srozumitelně a přitažlivě podáván veřejnosti. Stejně tak ale být srozumitelný v propagandistickém a agitačním smyslu pro naše funkcionáře na všech stupních, zpravidla na období mezi sjezdy. Neměl by být o rozmnožování bílých myší ve stavu bez tíže, ale tvrdě konkrétní a na každém zasedání ústředního výboru (nesoucím odpovědnost za jeho plnění) kontrolováno jeho plnění. **(MLOK)**

Názory autorů textů uveřejněných v Dialogu se nemusí shodovat s názory redakce.